

maa dækkes ved Tilskud, saa er denne Underbalance af de aarlige Indtægter i Forhold til Udgifterne tilstede fra Aarets Begyndelse, og Tilskuddet skal altsaa lige fra Begyndelsen successivt præsteres for at holde Ligevægt imellem Udgifter og Indtægter. Deri ligger Forsaldstiden. Tilskuddene maae forfalde successivt, fordi de skulle dække en Underbalance, der var tilstede fra Begyndelsen af. Hvad Spørgsmaalet om Tilbagebetaling angaaer, da skeer denne i Realiteten nu paa den naturlige Maade. Hvis der er Overskud, — hvad der jo med Undtagelse af een Finantsperiode ikke har været eller er, — skeer jo Tilbagebetalingen derved, at Status i det næste Aar bliver bedre og Tilskuddene fra Landsdelene følger i dette Aar blive mindre. Der kræves her ingen besværlig Opgjørelse. Men skulde det særligt opgjøres, hvor meget Overskuddet strengt regnet var, om det nu var 50,000, 100,000 eller 300,000 Rd., saa kunde der opstaae meget store Disputer, der kunde medføre store Ulemper, ikke just fordi det dreiede sig om saa store Pengeinteressser — skjøndt de mangen Gang kunde være store nok — men fordi det kunde fordærve Forholdet imellem Repræsentationerne. Der blev brugt et Udtryk før af en æret Taler — jeg vil bede bemærket for det mulige Indtryks Styld paa Stemningen, at det ikke er mig, men en anden æret Taler, der brugte det — at Rigsdagen skulde compromittere sig ved at tage en Beslutning, den ikke havde Evne til at gennemføre. Jeg vil just ikke kalde det en Compromittering, men kun kalde det mindre vel beregnet af Rigsdagen at tage en Beslutning, paa hvis Gjennemførelse den ingen Indflydelse kunde udøve.

Udvalgt: Jeg troer, at det ærede Mindretal har gjort sine Modstandere Sagen endeel lettere, end han havde behøvet, idet han har støttet sin Deduction ikke paa noget Virkeligt, men paa en Fiction; thi det er en Fiction, at Kongeriget har en Finantsminister. Kongeriget har en Minister, der møder paa Rigsdagen med Finantsloven og paatager sig det politiske og juridiske Ansvar for dens Overholdelse, men dermed er hans Indflydelse paa Finantsvæsenet forbi, da han ikke har Kongerigets Kasse under sine Hænder, ikke kan disponere over den. Der

er i Virkeligheden ingen Forskjel mellem Monarchiets og Kongerigets særlige Kasse, og som Følge deraf behøver det ikke at udvilles, hvorledes Kongerigets Indtægter skulle flyde over i Monarchiets Kasse; thi de komme umiddelbart derind. Deraf følger da ogsaa, at det Spørgsmaal, her er reist, i Virkeligheden kun har en reen formel Betydning. Det forholdes sig ganske vist saa, som den ærede 1ste Landstingsmand for Kjøbenhavn (Andræ) har udhævet, at det vilde være forbundet med uoverkommelige Ulemper, hvis Kongerigets Tilskud skulde successivt indbetales i Monarchiets Kasse, efterhaanden som det forfalder; men det behøves heller slet ikke. Derimod kan jeg ikke indsee, hvad der skulde kunne være til Hinder for, at der blev gaaet frem paa den Maade, som er blevet omtalt, at naar man saae, at der blev et Overskud, dette da blev skrevet over paa Kongerigets Konto — Pengene bleve, hvor de vare, det var blot et Tal, der førtes over paa et andet Blad. Dette kan jeg ikke see vilde foraarsage saa store Ulemper, ligesaa lidt som jeg kan see, at den Efterregning, som jævnligt vilde blive nødvendig, vilde kunne medføre saadanne. Jeg skal imidlertid indrømme min Ukyndighed i Finantsbestyrelsen og ikke gaae nærmere ind herpaa. Men jeg kan dog ikke indrømme, at Forskjellen mellem den ene og den anden Fremgangsmaade i visse Tilfælde vilde være aldeles ligegyldig eller blive aldeles ingen. Det er dog en given Sag, at naar jeg overleverer til en Anden, selv om det er til min kjædelige Broder, mine Penge med Ret til at disponere over dem, saa ere de gaaede ud af mit Bærg. Den Sum, der bliver liggende i Monarchiets Kasse, kan Rigsdagen ikke disponere over. Derjom Monarchiets Kassebeholdning udgjør 5 Millioner, da er det meget sandt, at Kongeriget eier de 3 og Hertugdømmerne de andre 2. Men naar de 3 Millioner ligge i Kongerigets Kasse, da kan Rigsdagen disponere over dem, hvad den ikke kan, naar de ligge i Monarchiets Kasse. Nu siger vel den ærede 4de Landstingsmand for Kjøbenhavn (Madvig): „Så men vi have vore Repræsentanter i Rigsraadet, og de kunne sørge for en sparsommelig Statsforvaltning.“ Meget rigtigt, men disse Repræsentanter ere kun 18 af